Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	3Co/420/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1109217636
Dátum vydania rozhodnutia:	27. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Roman Bolebruch
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2017:1109217636.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Ing. Maria Dubaňa a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobkyne: Q. U., L. XXX, Ř., Č. C., zastúpenej advokátkou Mgr. Janou Gavlasovou, Západní 449, Chýně, Hostivice, Česká republika, proti žalovanému: BAUER MEDIA SK v.o.s., Einsteinova 23, Bratislava, zastúpenému advokátom JUDr. Martinom Šebekom, Biela 49, Žilina, o ochranu osobnosti, na odvolania žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 11C/140/2009-285, zo dňa 6.2.2013, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach p o t v r d z u j e.

Žalobkyni p r i z n á v a proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť uverejniť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku v M. C. Ž. na strane 8 o veľkosti 20 cm x 25 cm, s upútavkou na titulnej strane, kde bude uvedené v rámčeku o veľkosti najmenej 5 cm x 5 cm, „I. L. T. Q. U. na L. X“ ospravedlnenie v tomto znení:

H. X.X.XXXX L. U. M. C. Ž. Č.. X G. Č. T. W. „. U. Š.: A. U., U. V. L. I. T. Q. U. A. L. L. V. E. V. T. T. Y., A. M., Ž.X. na L. V. T. T. Y. G. T. E. L. L. T. U. I. A. M., Ž. W. T., V. R. K. na K. L. I. T. I. Y.N. L. N.. M. Č. L. Q. A. H. I. T. T. Q. U., keďže L. R. I. A. L. V. E. G. N. E. M. L. T. R. T., Č. E. H.Ô., E. M. L. T. Q. U. U. I..

BAUER MEDIA v.o.s.

V časti, v ktorej ospravedlnenie má obsahovať ešte text „M. M. E. I. F. E. L. W. E. W.“ a výraz „V.“ súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu 3.000 eur. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania 857,89 eura.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala ochrany osobnosti formou zverejnenia ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch s tým, že k neoprávnenému zásahu do jej osobnostnej sféry došlo uverejnením článku v týždenníku C. Ž. Č. X H. X.X.XXXX.

3. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že na titulnej strane tohto týždenníka je upútavka na článok s fotografiami a menami Q. A. a Q. U., pričom upútavka znie „L. V.“. Na stranách 8 a 9 je článok s hlavným titulkom „A. U. Š.: A. U.Á.“, doplnený fotografiami žalobkyne i p. A. s popiskami a zároveň doplňujúcim krátkym článkom s názvom „H. T. na Q.....“, ktorého súčasťou je predtlačená internetová

stránka označená ako oficiálna webová stránka žalobkyne, opäť vrátane fotografií so súvislosťou s premiérou muzikálu Y. N.. Pod nadpisom je veľkým červeným písmom uvedené: „U. Č. Š. E. W. L. U. T. E. U. E. A.. H. C. L. Y. na T. Č. M. X.H., E. W. Y. W. W. T.. E. H.!“ Nasleduje text v znení: „H. T.N., V. I. U. L. U. „. Ž. V.“ T. XX C. L. M. A. na Y. H.. Lenže namiesto harmónie vznikol medzi nimi dusivý mrak dezinformácií a nekolegiálneho správania! A hoci Q. U. naďalej rozdáva úsmevy na všetky strany, za plachým úsmevom Q. A. je veľké sebazaprenie! Všetko začalo už počas skúšok na nový Y. Y. N.. Napriek tomu Q. mala už od začiatku podľa zmluvy garantovanú prvú premiéru, sa v novinách a hlavne na webových stránkach Q. dočíta niečo úplne iné!? “Q. T.R. Y. Q. Q. E. I. L. C. L. H. L. Q. A., V. R. na A. T.L. T. T. T..“. Tak takáto do neba volajúca lož vytočila Q. A., V. Y. R. H. - A. L. H.“. Nasleduje podnadpis s názvom „N. I. T. F. N. A.“. Následne sa píše: „T. L., Ž. K. I. F.. H. Z., V. L. H. U.. W., Y. G. A. L., V. T. X. A. F.Í. L. T.. E. T. L. M. M. I. H. L. Q. S.? U. I. L. U. E. H. U. A.. V. V. L. L. T. na R. K. L., V. L. W. K. I. M., V. G. L., T. H. I. M., E., V. E. V. A. R. Y., Č. E. S. R. T. F., N. I. T. T. W. L.Ú. R. W. U. Z. V. Q..“ Ďalej nasleduje podnadpis s názvom „L.Z. E. Y. Y. W.“. Nasleduje text: „M. W. A. T. U. H., V.Ď. Y. Q. L. T. M. E. U. L. A. I. za M. T. H. N. U. Y., V. po M. M. T. Z. Q. po Ď. A. H. Š. E. G. L., Z. R. Q. E. T. Q. S. L. L. V. S.. F.? U. W. G. L. S.. A. Č. Q. L. Z. T. U. T. Q. E. R. H. Y. W. Ž.K. Z., Q. L. L. H. N. I. W. S. W. C., V. T. U. A. Q. J., E. W. F. po Z. Č. U. L. H.Y. C.. W. T. „. A. H. H.“. Nasleduje text: „T. E. A., V. H. U. Q. U. Z. na S. U. Č. W.. E. L. E. Y. Y.-G. W. R. M., Č. F. L. G. S.. W. R. T. E. H., Ž. M. F. U. W.Í. L. E. W. W. A. L. U.. U. E. I. L. L. W. T. W., V. R. Š. W. T. Y., Č.K. U. na U.. E. T. M. U. L. V.? I. M., Ž. Q. U. V. H. W., L. E. U. U. Y., V. L. A. L.. W. W. T., Ž.X. Q. F. Y. T. „. Q. Z.. V. E. U. A.? V. Ď. W. I.?“ V pravom dolnom rohu predmetnej strany týždenníka je ďalej v červenom rámčeku uvedený veľký nadpis: „H. T. na Q....“. Pod ním nasleduje text: „Q. Y. Q. A. podľa A. I. A. T.T. Y. N. A. J. T. T., Q. U. M. U. K. E. T. L. T. na L. K. L. „. na Š.“. E. Q. M. W. Q. T., M. L. Ú. T. T. Y. T. E. T. Po S. W. T., V. Q. Z. L. Z. A. U. Š. E. G. L. N., Q. R. H. L. W. T. V., E. E. T. U. W.!“

4. Ďalej mal súd prvej inštancie preukázané, že v H. F. F. H. X.X.XXXX T. Y. Y. N.. Jeho producentom bol JUDr. I.K. N. a T. Y. Z. T. bola Y. R.. Q. Ú.N. Y. U. M. T. Q. E. L. Q. A., ktorú alternovala žalobkyňa. Pokiaľ ide o obsadenie Y. Q. Q. U. Y., T.. N., ako producent muzikálu (ktorý mal na starosti obsadzovanie účinkujúcich), uzavrel na túto rolu zmluvu s p. A. ako aj so žalobkyňou. Pani A. zastupoval pri uzatváraní zmluvy p. L. a žalobkyňu p. Y. (manžel žalobkyne). Samotný proces uzatvárania zmlúv prebehol tak, že najprv bola na obsadenie tejto role oslovená p. A., ktorej p. N. ústne prisľúbil účasť na prvej premiére; za týmto účelom jej predložil návrh zmluvy, avšak p. A. mala k nej pripomienky, pričom návrh zmluvy študovala cca 6 až 8 týždňov. Následne p. N. oslovil s predmetnou rolou aj žalobkyňu (malo ísť o reklamný ťah) s tým, že v jej zmluve bude klauzula o tom, že o účinkujúcom v prvej premiére rozhodne losovanie. Pán N. následne uzavrel zmluvu o účinkovaní najskôr so žalobkyňou (s tým, že sa bude o obsadení premiéry losovať). Následne zmluvu podpísala aj p. A., ktorá však trvala na tom, že ona chce účinkovať v prvej premiére, lebo jej to p. N. pri rokovaní sľúbil. Keďže p. N. už predtým (t.j. predtým než došlo k podpisu zmluvy s p. A.) uzavrel zmluvu so žalobkyňou (v ktorej obsadenie prvej premiéry bolo dohodnuté losom), oslovil p. Y., či žalobkyňa bude podľa zmluvy trvať na losovaní, alebo môže prvú premiéru hrať p. A., nakoľko jej to sľúbil ešte pri rokovaniach o zmluve. Žalobkyňa súhlasila, že sa vzdá losovania a súhlasila, že prvú premiéru môže hrať p. A.. Súd prvej inštancie mal za to, že práve v tomto duchu bolo potrebné vykladať tvrdenie žalobkyne zverejnené na jej webovej stránke o tom, že prvú premiéru prenechala p. A.. V podstate išlo o to, že žalobkyňa spravila voči p. N. (ktorý jediný túto komplikovanú situáciu zavinil tým, že rozbehol súčasne dve rokovania a každej účinkujúcej sľúbil iný spôsob obsadenia premiéry) ústretový krok, a to ten, že netrvala na tom, na čom sa dohodli v zmluve (t.j. na losovaní obsadenia prvej premiéry), ale bez ďalšieho súhlasila s tým, aby premiéru odspievala p. A.. Fakty a skutkové tvrdenia žalovaného v predmetnom článku sú preto hrubo skresľujúce a navodzujúce u čitateľa dojem, že žalobkyňa klame, keď tvrdí, že prenechala prvú premiéru p. A., hoci táto o tom mala zmluvu s divadlom. Okrem uvedeného celé ozrejmenie vzniknutej situácie bolo vysvetlené na tlačovej konferencii, ktorá sa konala pred premiérou a na ktorej p. N. poďakoval žalobkyni za ústretový krok. To, že žalobkyňa na svojich webových stránkach informovala v takom zmysle, že „na A. T. T. T. T. T.. A.“ je v podstate z pohľadu žalobkyne pravdou, a nemožno v tom vidieť nič zlomyseľné tak, ako sa to snaží v článku vykresliť žalovaný. Ako už bolo uvedené vyššie, celé toto „W.“ zapríčinil producent muzikálu p. N., ktorý rokoval súčasne s oboma speváčkami a každej sľúbil iný spôsob obsadenia prvej premiéry. Žalovaný bez toho, aby si tieto skutočnosti riadne preveril (napr. práve od p. N.), útočne „I.“ žalobkyňu zo lží a jej správanie bezdôvodne prirovnal ku „V. H. Z. T.“.

5. Pokiaľ ide o akt samotného fotografovania po premiére, z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že celú túto záležitosť mala na starosti p. R., ako T. Y. T.. Nikto iný neorganizoval styk s novinármi

a fotografmi. Z tohto pohľadu je potom najdôveryhodnejšie jej svedectvo o vzniknutej situácii. Táto svedkyňa nepochybne potvrdila, že ona priviedla žalobkyňu po skončení premiéry na javisko a ona vyžadovala, aby sa žalobkyňa fotila s p. A. (ako jej alternantka). Nie je teda pravdou, že žalobkyňa sama od seba chcela celú pozornosť po predstavení strhnúť na seba a urobila netaktný krok, keď „A.“ proti jej vôli p. A. a nútila ju fotografovať sa v neupravenom stave. Táto skutočnosť nebola preukázaná žiadnym dôkazom zo strany žalovaného. Je síce možné, že niektoré osoby túto situáciu takto vnímali (p. W., p. U. - aj to len preto, že to tvrdila p. W., sám si však podrobne na okolnosti prípadu nepamätal), avšak je to len ich subjektívny názor. Autor článku si mohol overiť, ako to s fotografovaním skutočne bolo, kto priviedol žalobkyňu na pódium, kto ju vyzval, aby sa fotila s p. A. a hlavne prečo sa k takémuto kroku pristúpilo v čase, keď nebola p. A. na fotenie dostatočne pripravená. Tieto otázky sa mal autor článku v prvom rade pýtať tej osoby, ktorá mala fotografovanie na starosti, t.j. p. R.. Až následne si mohol urobiť úsudok, či išlo o zlomyseľnosť (netaktnosť) zo strany žalobkyne, alebo v tom bola žalobkyňa „W.“. Žalovaný si však tieto informácie dostatočne neoveril, a len prevzal do svojho článku subjektívne pocity svedkyne W., ktorá je o.i. dlhoročnou priateľkou p. A. a nemala oficiálne informácie o tom, kto takto fotenie organizoval. Klamlivé informácie o priebehu fotenia predostrel čitateľovi takým spôsobom, že tento si nemohol urobiť na vec vlastný názor a nepochybne spôsobom, že žalobkyňu vykreslil v podobe netaktnej osoby, ktorá sama pri fotení vyžaduje taktnosť. Toto „W.“ konanie žalobkyne potom označil za tzv. „H. V. H. Z. T.“.

6. Napokon z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný pri písaní článku nevychádzal z oficiálnych a overených informácií, ale uspokojil sa len s informáciami podanými p. Noskovou, p. U. a p. L., ktoré prispôsobil svojím potrebám tak, aby znevažoval osobu žalobkyne. Žiaden z týchto svedkov však nebol oficiálnym reprezentantom predmetného muzikálu, a išlo o osoby z okruhu priateľov p. A.. Pre vyváženosť informácií v článku nič nebránilo žalovanému overiť si informácie (o obsadení premiéry a o organizácii fotenia) aj z iných zdrojov a najmä od osôb, ktoré boli kompetentné zaujať relevantné stanovisko (p. N., p. R.). Napokon (čo súd prvej inštancie považoval za najzávažnejšie) žalovaný si tieto informácie neoveroval, resp. na názor sa pred písaním článku nepýtal hlavného protagonistu a to p. A.. Napriek tomu, že žalovaný v článku tvrdí, ako to p. A. ťažko znášala (U....Q. U. V. H. W....), aký podraz žalobkyňa p. A. spravila a pod., si tieto poznatky u p. A. ani len neoveril. Žalovaný sa bez vedomia (príp. súhlasu, resp. aspoň jej vyjadrenia) p. A. postavil do pozície obhajcu jej práv a článkom zaútočil na osobu žalobkyne poskytnutím pravdu skresľujúcich údajov. Samotná žalobkyňa vo výpovedi uviedla, že medzi ňou a p. A. vždy panovali a panujú dobré vzťahy, a tieto nie sú narušené ani v súčasnosti. Žalobkyňa uviedla, že nespozorovala, že by p. A. bolo fotenie nepríjemné (uvedené potvrdila aj svedkyňa R.); keby tomu tak bolo, tak by sa s ňou nefotila, resp. p. A. by to dala jasne najavo (tak ju pozná). Podľa súdu prvej inštancie by bolo možné uvažovať o netaktnosti, ak by bolo skutočne p. A. fotenie nepríjemné, táto by to dala jasne najavo, avšak žalobkyňa by sa napriek tomu snažila s p. A. ďalej fotiť. Takýto dôkaz však v konaní predložený nebol. Súd prvej inštancie mal teda za to, že žalovaný (napriek tomu, že si svoj názor neoveril u p. A., a napriek tomu opisoval dej akoby v jej mene) sa postavil do role „I.“ práv p. A. a prezentoval akoby jej názor na vzniknutú situáciu, avšak bez toho, aby to p. A. sama potvrdila.

7. Súd prvej inštancie mal zato, že obsahom článku došlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne, čím sú splnené podmienky k poskytnutiu satisfakcie. Článok totiž pod „W.“ titulkami „A. U. Š.: A. U.Č.“ vo svojom obsahu najprv informuje čitateľa, že medzi žalobkyňou a p. A. vzniká „H. Y. H. E. W. L.“, následne uvádza, že sa o tomto „nekolegiálnom“ správaní dočíta p. A. v bližšie nešpecifikovaných novinách a na internetových stránkach žalobkyne, v článku následne akési „N.“ žalobkyne, ktoré možno len matne z obsahu vytušiť, označuje ako „V. H. Z. V.M. Q.“, a za „H. V. H. Z.“ označuje správanie, podľa ktorého žalobkyňa „Z.“ p. A. za situácie, keď táto bola zrejme unavená a neupravená a nechala sa s ňou vyfotiť.

8. Obsah článku v podstate vydáva dojmy jeho autora za fakty, čo by ešte bolo možné, vzhľadom k zameraniu M. C. Ž., pokladať za čiastočne pochopiteľné. Súd prvej inštancie mal však zato, že článok sleduje ohováračsky cieľ. Pokiaľ autor článku pokladá údajný skutkový dej o tom, že žalobkyňa mala prisľúbenú ako prvá z dvoch herečiek vystúpenie U. T. U. Y. Y. N., a túto možnosť snáď z dobrej vôle „T.“ p. A., pričom o tomto žalobkyňa informovala vopred verejnosť, za „V. H. Z.“ od žalobkyni voči p. A., tak predovšetkým uvedenie celej bezobsažnej informácie bombastickými titulkami je objektívne spôsobilé ohroziť česť a dôstojnosť žalobkyne. V článku nie je uvedený žiadny údaj, ktorý by svedčil o tom, že žalobkyňa „A.“ p. A., ani žiadny údaj o tom, „Ž. F. T. A. F. A. W. L. T. U. U. Š.“. Autor článku dovodzuje ďalej zo situácie, podľa ktorej žalobkyňa umožnila vyhotovenie svojej fotografie spolu s p. A., keď táto

bezprostredne pred fotením podala náročný umelecký výkon a nemala možnosť a čas sa upraviť, akúsi „A. U. V.“, a to takej intenzity, že sa dala prirovnať ku „V. H. Z.“.

9. Súd prvej inštancie tak mal za to, že výroky obsiahnuté v článku sú nepochybne neoprávneným zásahom do dobrej povesti a mena žalobkyne, keď informácie o nej boli sčasti podávané spôsobom do istej miery znevažujúcim (najmä použitím lascívnych a expresívnych výrazov o podraze z jej strany), a predovšetkým účel sledovaný poskytnutím týchto informácií nesledoval legitímny cieľ informovať verejnosť, ale škandalizovať osobu žalobkyne v očiach verejnosti. Čiastočné pravdivé informácie (o práve na prvú premiéru, ako aj samotné fotografovanie) v súvislosti s komentármi a použitými expresívnymi slovnými spojeniami tvoria v súhrne neoprávnený zásah do práv žalobkyne, pretože tento umelo vytvára o nej negatívny obraz (aj prirovnaniami s inými prípadmi) a čitateľovi nedáva priestor pre vytvorenie si vlastného názoru.

10. Výrazy a slovné spojenia uvedené v článku jednoznačne poukazujú na to, že žalobkyňa mala „T. - U. V. H. Z.“ svoju dlhoročnú kolegyňu a priateľku, a to svojím neprofesionálnym konaním a vystupovaním, pričom takto predmetný článok musel nepochybne vnímať aj bežný (nezainteresovaný) čitateľ. Neobstojí potom argument žalovaného, že vzhľadom na poskytnuté informácie si môže každý čitateľ urobiť vlastný úsudok o správaní sa žalobkyne, keď v článku sú podávané minimálne pravdu skresľujúce informácie, a to bez ich overenia od oficiálnych zdrojov (resp. kompetentných osôb), pričom autor článku neumožňuje u čitateľa vytvorenie si vlastného úsudku o danom prípade, ale nepochybne „U.“ výlučne svoj názor a pohľad na danú situáciu, ktorý však nezodpovedá pravde.

11. Autor článku mal nepochybne za cieľ vyvolať u bežného čitateľa dojem o tom, že žalobkyňa „T.“ svoju dlhoročnú kolegyňu a priateľku, pričom tento dojem dokázal u bežného čitateľa vyvolať aj bez výslovného slovného použitia takéhoto výrazu, resp. slovného spojenia. Takto podávané informácie nemožno výslovne zaradiť ani medzi pravdivé ani medzi nepravdivé, skôr ich vystihuje pojem „T. L. K.“, čo v rámci posudzovania pravdivosti skutkových tvrdení v konaní o ochranu osobnosti možno hodnotiť ako informácie nepravdivé. Autor článku nepodával informáciu o spôsobe obsadenia prvej premiéry muzikálu ani o spôsobe (procese) fotografovania po prvej premiére nestranne (tak ako to v skutočnosti bolo), ale textom, použitými slovnými spojeniami a prirovnávaním, ako sa v obdobných situáciách správa žalobkyňa, pokiaľ sa to týka jej osoby; zároveň vytváral jediný záver (že žalobkyňa skutočne neprofesionálne podrazila svoju kolegyňu, pričom autor poukazuje aj na možný úmysel zo strany žalobkyne) a čitateľovi nedáva priestor pre vytvorenie si vlastného názoru, odlišného od názoru autora.

12. Právne bezvýznamné nie je podľa súdu prvej inštancie ani to, že žalovaný bez tohto, aby si skutočne overil (alebo dal aspoň priestor na vyjadrenie sa samotnej žalobkyni, resp. aby si informácie overil od kompetentných osôb) pravdivosť skutkových okolností tieto zverejnil takým spôsobom, že z „T.“ kolegyne priamo usvedčil žalobkyňu. Samotný autor si nemohol byť tejto skutočnosti istý, resp. ju nemal overenú (informácie si overoval len u p. W. a p. L., ktorí však neboli osobami oprávnenými takéto informácie, pokiaľ mali mať tieto informácie oficiálny a relevantný charakter, poskytovať; išlo len o subjektívne názory týchto osôb na vzniknutú situáciu, avšak autor článku ich vydával za relevantné, overené a pravdivé). Svedkyňa Q., C. M. C. Ž., potvrdila, že v tomto smere nemali ani vyjadrenie p. A., hoci sa jej vec mala priamo dotýkať. Autor tak bez overenia pravdivosti informácií tieto podsunul čitateľom ako pravdivý fakt a ako „A.“ nad správaním sa žalobkyne. Skutkové závery autora teda svojim obsahom smerujú k tomu, že vyvolávajú u bežného čitateľa predstavu o amorálnom správaní sa žalobkyne; ide však o tvrdenia, ktoré vôbec nemajú oporu v zistenom skutkovom stave.

13. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentom žalovaného, že článok bol len vyjadrením vecnej a rámec prípustnosti neprekračujúcej kritiky. Použitie kritiky, ironizovania, odcudzovania a zavrhovania konania alebo činnosti fyzickej osoby, opierajúce sa o okolnosti, o ktorých je uvádzaný nepravdivý, prípadne pravdu skresľujúci údaj, predstavuje spravidla citeľný neoprávnený zásah do práva fyzickej osoby na ochranu jej osobnosti. V danom prípade predmetná „V.“ nebola primeraná ani obsahom ani formou. Jednoznačným cieľom autora článku bolo pravdu skresľujúcimi informáciami vykresliť žalobkyňu v negatívnom svetle a tým dosiahnuť zníženie jej popularity v očiach verejnosti (a nepochybne dosiahnuť zvýšený predaj týždenníka).

14. Zverejnenie článku o žalobkyni tak podľa súdu prvej inštancie nepredstavuje vecné ani pravdivé podávanie informácií, na ktorých by existoval verejný záujem, ani zverejnenie vecnej a odôvodnenej kritiky za verejnú činnosť žalobkyne, ale skôr bulvárne slúži na upútanie čitateľa manipulovaním skutočností bez ohľadu na zváženie následkov v osobnostnej sfére žalobkyne. Zásah žalovaného do osobnostnej sféry žalobkyne preto považoval za neoprávnený. Obsah článku, vrátane titulkov (článok treba vnímať ako celok), podsúva žalobkyni nečestné správanie voči jej kolegyni, ku ktorému v skutočnosti ani nedošlo; informuje čitateľa o konflikte, ktorý nenastal, s tým, že fakty údajne vyvolala žalobkyňa. Tým zasiahol do práva žalobkyne na ochranu cti a profesijnej spôsobilosti. Súd prvej inštancie mal za to, že je namieste priznať žalobkyni s poukazom na § 11, § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka morálnu satisfakciu vo forme ospravedlnenia, a to v podstate v znení, v akom to požadovala (je to práve žalobkyňa, ktorá osobne pociťuje, aké znenie a spôsob uverejnenia jej prinesie satisfakciu). Požadované ospravedlnenie považoval súd prvej inštancie za primerané k neoprávnenému zásahu a z uvedených dôvodov uložil žalovanému povinnosť uverejniť ospravedlnenie takmer v rovnakom znení, ako ho žalobkyňa navrhla. V tejto časti ospravedlnenia zamietol ospravedlnenie požadujúce text „M. M. E. I. F. E. L. V. E. W.“ a výraz „V.“, nakoľko požadované ospravedlnenie v tomto rozsahu už obsahuje hodnotiaci úsudok

15. Súd prvej inštancie mal za to, že boli splnené podmienky aj pre priznanie peňažného zadosťučinenia v zmysle § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa nejaví s ohľadom na okolnosti prípadu postačujúce, keď ujmu spôsobenú žalobkyni na osobnostných právach nemožno prostredníctvom morálnej satisfakcie primerane, a tým účinne, zmierniť. Za okolnosti, pre ktoré nepostačuje zadosťučinenie morálne (najmä z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobkyni vzhľadom k jej postaveniu v tzv. šoubiznise) považoval skutočnosť, že žalobkyňa je prinajmenšom v Slovenskej republike známou speváčkou, ktorá sa v showbiznise pohybuje od šesťdesiatych rokov, pričom rovnako známa je i p. A., a ďalej skutočnosť, že menovaný týždenník vychádza s pomerne vysokým nákladom, je konzumovaný čitateľmi, ktorí sa o spoločenské dianie podané spôsobom ako týždenník robí zaujímajú, údajom uvedeným v článkoch nemajú dôvod neveriť, takže vymyslené informácie a ďalšie negatívne úvahy v článku odvíjajúce sa od prvotnej vymyslenej informácie môžu mať negatívny vplyv na obľúbenosť žalobkyne medzi konzumentmi zábavy, ktorú produkuje. Medializácia pravdu skresľujúcich skutkových tvrdení o osobe a spôsobe konania žalobkyne zasiahli do mimoriadne citlivej oblasti je života - občianskej cti a vážnosti v spoločnosti, súkromia a rodiny, a najmä jej profesijnej činnosti. Žalobkyňa bola totiž v rozpore so skutočnosťou označená za „T.“ nemorálnej činnosti (podrazila svoju dlhoročnú kolegyňu a priateľku a postupne „I.“ aj ďalších kolegov v pracovnej oblasti), ktorú možno vo všeobecnosti považovať za protispoločenskú a nemorálnu a ako taká je spoločnosťou odsudzovaná. Za veľmi závažnú okolnosť považoval, že k zásahu došlo prostredníctvom masovokomunikačných, širokej verejnosti určených informačných prostriedkov, v dôsledku ktorého bol zásah značný, aj preto mal výšku priznanej nemajetkovej ujmy za primeranú. Poukázal aj na skutočnosť, že žalobkyni sa doposiaľ nikto zo strany žalovaného za neoprávnený zásah do jej osobnostných práv vyvolaný zverejnením pravdu skresľujúcich skutkových tvrdení neospravedlnil a ani inak neodstránil následky tohto zásahu v takej miere, že by bolo možné zvažovať, že sa jej dostalo aspoň v minimálnom rozsahu primeraného zadosťučinenia. Žalobkyňa je síce verejne činná osoba, ale určitá prípustná forma preháňania bola v danom prípade v plnej miere prekročená. Právo informovať ako aj súdmi judikované právo preháňať neumožňuje žalovanému klamlivo spájať žalobkyňu s nemorálnym konaním a odrovnávaním kolegov a prirovnávať toto konanie ako podraz a ako „V. H. Z.“. Ide o osočujúce skutočnosti, ktoré ani pri akceptácii vhodnej formy preháňania tlače sa žiadnym spôsobom nepribližujú k spoločensky vhodnej verejnej kritike. Žalobkyni preto prináleží náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej výšku 3.000 eur súd prvej inštancie určil s prihliadnutím na intenzitu, rozsah, ohlas, ako aj na dĺžku trvania neoprávneného zásahu. V žalobe požadovaných 6.000 eur mal za sumu neprimerane vysokú, keď žalobkyňa nepredložila žiaden dôkaz odôvodňujúci priznanie vyššieho finančného zadosťučinenia. Potreba priznania vyššieho finančného zadosťučinenia nevyplývala ani z výpovedí svedkov (napr. žiaden zo svedkov nepotvrdil neprimerane „M.“ dopad, resp. iný následok, ktorý by žalobkyňa vzhľadom na obsah článku pociťovala). Súd prvej inštancie preto žalobu vo zvyšku požadovanej nemajetkovej ujmy zamietol.

16. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p., pričom priznal žalobkyni, hoci mala vo veci len čiastočný úspech, pokiaľ ide o priznanie nemajetkovej ujmy, plnú náhradu trov konania, nakoľko rozhodnutie o výške tohto plnenia záviselo len od úvahy súdu (v časti morálnej satisfakcie bola navrhovateľka plne úspešná).

17. Proti rozsudku v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy podala odvolanie žalobkyňa a žiadala rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť jej nemajetkovú ujmu vo výške ďalších 3.000 eur. Uviedla, že finančné zadosťučinenie má na jednej strane zásadnú funkciu satisfakčnú. Na druhej strane sa v prípade neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti jedná o „Z. H. E. preto T. A. R. Z. L., V. Y. I. C. Z. I. T.U. E. R. Y. W. I. T. V., E. F. M. W. Š. J. T., Č. U., E. L. R. I. L. T. H. E. H. (T.) K. A. M. Q.Ľ.“ (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I ÚS 1586/09 zo dňa 6.3.2012).

18. V danom prípade sa jednalo o úplne vymyslenú, avšak veľmi atraktívnu kauzu rozkolu medzi dvoma známymi umelkyňami, ktoré boli po celú ich kariéru vnímané ako konkurentky, hoci medzi nimi skutočná rivalita neexistovala, pretože každá mala a má svoje publikum. Jedná sa o tému veľmi vďačnú a čítanú. Je nutné prihliadať ku známosti a obľúbenosti nielen žalobkyne, ale aj p. A.. Chovanie, ktoré je žalobkyni v rámci tejto vymyslenej kauzy podsúvané, ju veľmi poškodilo ako u kolegov tak u čitateľov, ktorí sú priaznivcami oboch speváčok. Obvinenie žalobkyne zo strápňovania dlhodobej kolegyne klamaním a bezohľadným chovaním, kde je toto popisované ako dva nože do chrbta kamarátky, je veľmi hrubým zásahom do jej osobnostných práv. Samotný súd prvej inštancie konštatuje v odôvodnení napadnutého rozsudku, že došlo k uverejneniu tvrdení, ktoré vôbec nemajú oporu v skutkovom stave, že ani prípadná kritika nebola prípustná a oprávnená, a teda že predmetný článok predstavuje manipuláciu zo skutočnosťou s úmyslom upútať čitateľov bez ohľadu na to, či a aké následky to v osobnostnej sfére žalobkyne vyvolá. Tiež konštatoval, že došlo k prekročeniu všeobecne uznávaných pravidiel, pričom text článku vrátane titulkov podsúva žalobkyni nečestné konanie voči kolegyni, ku ktorému v skutočnosti nedošlo a informuje čitateľov o konflikte, ktorý nenastal. Podľa žalobkyne je zjavné, že autor či autori textu doslova vyrobili kauzu s úmyslom žalobkyni čo najviac poškodiť a ublížiť jej klamlivým tvrdením o tom, ako sa nevhodne chová ku svojej dlhoročnej kolegyni a kamarátke. Zásah je o to závažnejší, že článok bol uverejnený v celoštátne vydávanom periodiku, ktoré vychádza v nemalom náklade a tvrdí o sebe, že je spoločenským týždenníkom, ktorý sa zaujíma o dianie okolo seba. Naviac mala byť žalobkyňou urazená a ponížená taktiež obľúbená umelkyňa, ktorá je rovnako ako žalobkyňa známa aj na Slovensku, kde taktiež vystupuje. Žalobkyňa zdôraznila, že táto úplne zjavne úmyselná zlomyseľnosť autora, či autorov textu, je hrubým zásahom do osobnostných práv a ujmu na svojich právach by na mieste žalobkyne pociťovala ktorákoľvek iná osoba. Hoci je žalovaný vydavateľom M., ktorý je svojim zameraním skôr bulvárnym, nemal v žiadnom prípade dovolené klamať, vymýšľať si a ohovárať. Nemožno hovoriť o tom, že by na žalovaného, resp. na členov redakcie periodika, boli kladené neprimerané nároky, aby svoje tvrdenia pred ich uverejnením overili z dôveryhodných zdrojov a riadne. Nie teda od jednej svedkyne, ktorá si niečo myslela, hoci by vedela, ako sa veci majú a s p. A. o tej veci hovorila a nie od osôb, ktoré nemali ani tie najzákladnejšie informácie o celej veci, čo v prípade svedka U. muselo byť žalovanému, resp. jeho zamestnancom známe. Žalobkyňa poukázala aj na skutočnosť, že žalovaný rozpútal kauzu a postavil sa do role akéhosi ochrancu práv p. A. proti nemorálnemu chovaniu žalobkyne, hoci k nemorálnemu konaniu nedošlo a hoci s chránenou osobou vôbec nehovoril, či ochranu potrebuje a či jej bolo skutočne tak ublížené, ako žalovaný v článku tvrdí. Žalobkyňa mala za to, že s prihliadnutím na časový odstup medzi vydaním článku a rozhodnutím súdu prvej inštancie stráca morálna satisfakcia svoju účinnosť práve s týmto odstupom času. Ide o okolnosť, ku ktorej malo byť taktiež prihliadnuté pri rozhodovaní o výške finančnej satisfakcie. V danom prípade sa tak jednalo skutočne o zlomyseľný úmysel zo strany žalovaného, keď došlo k vymysleniu kauzy o rozkole medzi oboma umelkyňami na základe úplne vymysleného neprípustného chovania žalobkyne. Súd prvej inštancie v odôvodnení priznanej výšky finančnej satisfakcie sám sebe odporuje, keď na jednej strane uvádza, že zásah do osobnostných práv žalobkyne bol široko publikovaný a že sa jednalo o cieľavedomé podsúvanie tvrdení autora, ktoré neboli pravdivé a nepochybne vyvolali u bežného čitateľa dojem, že žalobkyňa skutočne svoju kolegyňu týmto odcudzenia hodným spôsobom podrazila. Na strane druhej však súd prvej inštancie tvrdí, že nebolo preukázané, že by článok mal na žalobkyňu neprimerane tvrdý dopad.

19. Žalobkyňa záverom uviedla, že žalovaný je vydavateľom množstva periodík a je všeobecne známy ako veľká spoločnosť s množstvom aktivít, ktorá sa podieľa na sponzorovaní mnohých spoločenských udalostí. Požadovaná čiastka nie je pre spoločnosť žalovaného, resp. pre jeho existenciu ohrozujúca, na druhú stranu však je schopná pôsobiť voči žalovanému spolu s morálnou satisfakciou taktiež preventívne, teda do budúcnosti, aby sa žalovaný podobným úmyselným zlomyseľnostiam voči žalobkyni vyhol.

20. Proti zaväzujúcej časti rozsudku (ktorou bola uložená povinnosť ospravedlnenia, zaplatiť 3.000,- eur a zaplatiť trovy konania 857,89 eura) podal odvolanie žalovaný a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Vyjadril presvedčenie, že súd prvej inštancie vychádzal v prevažnej miere z rozsudku Vrchního soudu v Prahe zo dňa 3.4.2012, čo je zrejmé nielen z výrokovej časti, ale aj z odôvodnenia. Takýto postup považoval žalovaný za úplne nesprávny, nakoľko bol popretý princíp nezávislosti rozhodovania a voľného hodnotenia dôkazov Okresným súdom Bratislava I a slovenskou justíciou všeobecne; rozsudok Vrchního soudu v Prahe trpí zásadnými nedostatkami, kvôli ktorým bol napadnutý dovolaním a medzi oboma článkami uverejnenými U. Č. E. L. Č.E. C. Ž. boli zjavné rozdiely, ktoré neboli súdom prvej inštancie zohľadnené.

21. Za základ nesprávnosti napadnutého rozsudku považoval žalovaný názor súdu prvej inštancie že „Č. L. I. Z.“. Tento názor zhodný so závermi českého súdneho sporu do značnej miery symbolizuje celý napadnutý rozsudok. Ide totiž o subjektívny názor súdu prvej inštancie vykonaný bez jediného dôkazu, resp. nie je zrejmé, na základe akých dôkazov urobil súd prvej inštancie tento záver. Žalovaný vždy dôrazne popieral a popiera, že by mal akúkoľvek snahu poškodiť alebo ohovoriť žalobkyňu. Napadnutý rozsudok úplne opomína skutočnosť, že článok bol žalovaným prevzatý zo zahraničnej tlače. Aj keď táto skutočnosť nezbavuje žalovaného zodpovednosti za jeho obsah, už logika veci vylučuje, aby žalovaný jeho uverejnením sledoval ohováračný cieľ. Jediný cieľ, ktorý žalovaný sledoval, bolo oboznámiť čitateľov s obsahom zaujímavého článku uverejneného v zahraničnom médiu o osobnostiach, ktoré sú známe aj na Slovensku. V období uverejnenia článku aj s ohľadom na citácie tretích osôb obsiahnuté v zdrojovom článku bol žalobca presvedčený o tom, že zdrojový článok má reálny základ a nezasahuje do práv tretích osôb.

22. Za ďalší, vykonaným dôkazom nezodpovedajúci a zásadne nesprávny, žalovaný označil záver súdu prvej inštancie, že „G. Z. F. K. F. M. R. I. L. I. Č. E. H. Ž.“. Dôkazy vykonané v konaní totiž prinajmenšom potvrdzujú veľmi nekorektné konanie žalobkyne. Súd prvej inštancie sa nezaoberal tým, že konanie žalobkyne popisované v predmetnom článku skutočne nastalo a teda tým, či článok má alebo nemá reálny základ.

23. K informáciám týkajúcich sa obsadenia premiéry Y. Y. N. žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie úplne nesprávne interpretuje predmetný článok, keď uvádza, že „...T. E. Č. T. Ú. skutkový H. I. M., Ž. T.. U. Y. T. E. T. A. H. Q. U. U. T. U. Y.Á. Y. N. E. M. Y. L. U. H. U. T. T.. A., T. I. M. T.. U. K. U. U., za „. H. Z....“. Podľa žalovaného tento fatálny omyl v skutkovom stave vyvoláva pochybnosti o tom, že súd prvej inštancie úplne nesprávne pochopil, čo sa v súvislosti s premiérou muzikálu odohralo. Nebola to žalobkyňa, ktorá mala ako prvá prisľúbenú účasť v premiére, ale p. A.. Žalobkyňa totiž premiéru nikdy prisľúbenú, či zmluvne zabezpečenú nemala a v tom bol skutočný predmet sporu. Predmetný článok „U.“ žalobkyni ako nekorektné jednanie to, že sama na svojich internetových stránkach prezentovala obsadenie premiéry Y. Y. N. T.. A. ako svoje priateľské gesto a ako prenechanie prvej premiéry. Žalobkyňa doslova uviedla, že „Q. T. Y. Q. Q. E. I. L. C. L. H. L. Q. A., V. E. T. T. T. T. T.“. Žalovaný ďalej uviedol, že v otázke vystupovania na prvej premiére Y. Y. N. súd prvej inštancie značne podcenil, aký význam pre speváčky má obsadenie v prvej premiére. Účasť na prvej premiére muzikálu rozhodne nie je banalitou, čo je evidentné z toho, že taká účasť na premiére sa stáva podmienkou pre celé angažmán speváčky v muzikály a sú okolo nej vedené dlhé jednania. Vykonaný dôkaz úplne jasne potvrdzoval, že p. A. na obsadení v prvej premiére skutočne veľmi záležalo a hlavne, že na ňu mala prinajmenšom morálny nárok, keďže jej bola od prvého počiatku sľúbená. Je teda úplne zrejmé, že žalobkyňa nikdy nemohla prenechať p. A. účasť na prvej premiére, pretože ju sama nikdy nemala garantovanú a ani ju nepožadovala. Naopak p. A. od samého počiatku jednania o účasti v muzikáli počítala s tým, že pokiaľ v ňom bude vystupovať, bude jej patriť prvá premiéra a na tejto svojej požiadavke trvala. Pokiaľ v tejto situácii žalobkyňa prezentovala názor, že p. A. prenechala premiéru, potom je toto tvrdenie nielen nepravdivé, ale voči p. A. prinajmenšom veľmi neúctivé. Prezentácia seba samej ako osoby, ktorá sa „Y.“ niečoho vzdala v prospech iného, môže byť bez ďalšieho vnímaná ako snaha o určitú formu nadradenosti. Pokiaľ sa však taká osoba navyše „U.“ niečoho, čo jej v skutočnosti vôbec nenáleží, ide o krok v podstate nekorektný a osobu, v ktorej prospech sa „W.“ práva vzdáva, stavia do podradnej role. Ak sa však žalobkyňa potrebovala k otázke premiéry vyjadriť, potom sa mala a mohla obmedziť na pravdivú informáciu, že sa vzdala losovania o obsadenie premiéry. Každopádne omnoho vhodnejšie by bolo túto otázku vôbec nehodnotiť, prípadne ju hodnotiť tak, že p. A. bude spievať premiéru muzikálu, čo jej bolo od počiatku prisľúbené. Žalovaný pripustil, že použitie termínu „W. H. Z.“ je expresívnym vyjadrením

nekorektného konania, ktoré však nie je v periodiku charakteru Č. C. Ž., ktorý je považovaný za tzv. ľahký bulvár, nijak neprípustným. Ide o slovné spojenie, ktoré je natoľko obrazné a notoricky známe, že žiadny z čitateľov sa nemohol domnievať, že by zo strany žalobkyne došlo ku skutočnému fyzickému napadnutiu p. A.. Každému z čitateľov muselo byť úplne zrejmé, že ide o určité iné nekorektné konanie, pričom o jeho povahe sa mohol čitateľ informovať v samotnom článku. Z pohľadu súdu prvej inštancie nevhodný termín „W. H. Z." sa vyskytuje len v texte vlastného článku. Pokiaľ teda ktorýkoľvek čitateľ narazil na tento termín, potom sa tak stalo len pri čítaní článku a nie náhodne a v takom prípade sa k nemu dostala informácia o tom, čo je za „W. U. Z." považované a do akej miery je také označenie priliehavé alebo nie.

24. Žalovaný ďalej uviedol, že druhým motívom článku bolo ďalšie nevhodné konanie žalobkyne voči p. A. v súvislosti s Y. Y. N., kedy sa žalobkyňa zúčastnila fotografovania po premiére muzikálu spoločne s umelcami vystupujúcimi na premiére, čím na seba strhávala značnú pozornosť, ktorá mala byť a inak by bola venovaná p. A.. Je nesporné, že žalobkyňa sa fotografovania po premiére muzikálu zúčastnila. Možno považovať za nespochybniteľné, že vonkajšia úprava vzhľadu žalobkyne ako diváčky a p. A. po absolvovaní náročného predstavenia musela byť odlišná a upravenosť vzhľadu teda výrazne zvýhodňovala žalobkyňu. Zásadnou otázkou preto bolo, či konanie žalobkyne voči p. A. bolo vhodné, kolegiálne alebo nie. Svedkyňa W. W. úplne potvrdila pravdivosť tejto časti predmetného článku, vrátane svojej citácie, svedkyňa Y. R. vysvetľovala konanie žalobkyne ako obvyklé s tým, že sama žalobkyňu vyzvala na fotografovanie s umelcami vystupujúcimi na premiére a V. U. sa postavil za výpoveď p. W.. Súd prvej inštancie však uprednostnil výpoveď svedkyne Y. R., avšak tento postup je nesprávny hlavne z týchto dôvodov:

- svedkyňa R. mala ako jediný zo svedkov vzťah k stranám sporu, keďže zastupovala obchodného partnera žalobkyne - produkčnú Y. Y. N.sa; ďalší dvaja menovaní svedkovia nemali žiadny vzťah k žalobkyni ani k žalovanému;
- svedkyňa R. mala osobný pomer ku konfliktu medzi umelkyňami a k súdnemu konaniu; pokiaľ je pravda, že sama vyzvala žalobkyňu na fotenie na pódiu, bola čiastočne zodpovedná za následne vzniknutú situáciu; bolo preto jej osobným záujmom, aby v spore čo najviac pomohla žalobkyni a odčinila toto konanie;
- na posúdenie článku nie je rozhodujúce to, aké dôvody viedli žalobkyňu k tomu, aby sa išla po premiére muzikálu fotografovať s p. A., ale to, že išlo o nevhodné konanie; žalobkyňa totiž dobre vedela, aké sú zvyklosti po premiére a tieto nerešpektovala;
- predmetný článok je do značnej miere o pocitoch p. A., ako sú strápnenie, šok, zrada, pričom tieto pocity mohli byť a boli známe práve p. W., ako priateľke p. A. a nie p. R..

25. Obdobne ako v prípade dôležitosti vystúpenia v premiére aj pre slávne speváčky, ani ohľadom obvyklosti konania po premiére nemal súd prvej inštancie dostatok znalostí (a zrejme ani odborných skúseností) na to, aby posúdil, do akej miery je či nie je kolegiálne strhávať po premiére na seba pozornosť, ktorá by mala patriť vystupujúcemu umelcovi, preto bolo nutné vychádzať zo svedeckých výpovedí najmä osôb skúsených v oblasti šoubiznisu ako napr. p. W. a p. U.. Obaja títo svedkovia potvrdili pravdivosť tejto pasáže predmetného článku. Obaja sú osobami spolupracujúcimi s p. A., teda s ľuďmi, ktorí sú dobre a detailne informovaní o tom, ako konanie žalobkyne pociťovala sama p. A. a či bola s ním spokojná alebo ju prekvapila. Svedkyňa W. potvrdila, že p. A. bola chovaním žalobkyne „A.". Pritom práve subjektívne vnímanie p. A. ohľadom toho, ako sa žalobkyňa voči nej chová, je pre posúdenie pravdivosti obsahu predmetného článku významná. Svedkyňa W. výslovne uviedla, že žalobkyňa sa k p. A. zachovala nekorektne.

26. Za nesprávne mal žalovaný tiež posúdenie tej skutočnosti, že nebol vykonaný dôkaz výsluchom p. A.. Ani jedna zo strán vykonanie tohto dôkazu nenavrhla. Žalovaný bol k tomuto prístupu motivovaný predovšetkým predpokladom, že p. A. s ohľadom na svoju všeobecne známu slušnosť a zdržanlivosť nebude chcieť popisované udalosti akokoľvek komentovať a že aj s ohľadom na väzby k žalobkyni sa voči nej nebude kriticky vyjadrovať napriek tomu, že sa jej chovaním cítila dotknutá. Preto žalovaný uprednostnil dôkazy výpoveďami tretích osôb, ktoré neváhali popísať skutočný vývoj udalosti presnejšie, ako by tak s ohľadom na kolegiálne väzby urobila p. A.. Neexistuje žiaden dôvod, prečo by o pocitoch p. A. nemohla rozprávať jej dlhoročná priateľka p. W. a prečo by nemohli reálne a správne popisovať skutočný stav p. U. - skladateľ a kapelník počas väčšiny kariéry p. A. alebo R. L.. S výnimkou p. A. neexistujú iné osoby, ktoré by v súvislosti s jej účasťou Y. Y. N. poznali jej emócie a pocity; úplne

bezdôvodne však boli ich výpovede ignorované. Žalovaný uviedol, že v tomto smere pociťuje istú „T. F.“. Pri poskytovaní spravodajstva z oblasti tzv. šoubiznisu sa totiž často nachádza v istej dôkaznej núdzi, kedy celebrita, či osoby im blízke poskytujú informácie aj zjavne pravdivé, ktoré však nie sú ochotné v prípadnom súdnom konaní potvrdiť. V tomto konaní však boli tvrdenia žalovaného potvrdzované hneď tromi osobami (p. W., p. U. E. T.. L.), ich výpovede sú však úplne obchádzané len preto, že ich údajne neboli oprávnené poskytovať, aby mali oficiálny charakter. Ťažko si možno predstaviť človeka, ktorý by mal menej dôvodov ako p. U., aby sa k situácii po premiére muzikálu vôbec vyjadroval. Napriek tomu tak p. U. urobil, svedčil a potvrdil výpoveď p. W.. Toto svedectvo má mimoriadnu vypovedaciu hodnotu, aj keď vyžaduje istú zvýšenú mieru skúseností a empatie zo vzťahmi v oblasti šoubiznisu. Potvrdzuje, že napadnutý článok vytlačený v periodiku žalovaného má reálny základ, a teda, že žaloba nie je dôvodnou. Navyše sú to práve spory o ochranu osobnosti, kde sú výpovede osôb blízkych dotknutým umelcom bežne vykonávané ako dôkaz hlavne na preukázanie toho, ako k zásahu do osobnostných práv ich blízkych došlo, teda akú ujmu pociťovala na osobnostných právach postihnutá osoba. Tento prípad je veľmi podobný snáď len s tým rozdielom, že p. A. bola dotknutá konaním kolegyne a nie článkom. To však nevylučuje použitie a správne hodnotenie bežných dôkazných prostriedkov - výpovedí tretích osôb. Žalovaný považoval za iróniu, že súd prvej inštancie veril viac výpovedi žalobkyne o tom, že medzi ňou a p. A. vždy panovali a panujú dobré vzťahy a tieto nie sú narušené ani v súčasnosti pred výpoveďou nezávislej tretej osoby, ktorá má informácie priamo od p. A.. Súd prvej inštancie posudzuje absenciu výpovede p. A. k tiaži žalovaného, nezaoberá sa však pri tom otázkou, prečo jej výpoveď v rámci procesnej obrany nenavrhla žalobkyňa. Pokiaľ by sa totiž medzi nimi skutočne neodohrali žiadne nepríjemnosti popisované v predmetnom článku, určite by žalobkyňa tento dôkazný prostriedok využila. Pokiaľ ide o zvolené termíny „A.“ a „W. H. Z.“, tieto sú síce expresívnejšími, avšak s ohľadom na povahu dôkazov preukázaného konania žalobkyne nie nepriliehavými. Vzhľadom k tomu, v akom krátkom časovom slede sa žalobkyňa dopustila dvoch veľmi závažných netaktností poškodzujúcich p. A. práve pri premiére, o ktorú zjavne stála, možno bez zveličenia konštatovať, že žalobkyňa nechala p. A. premiéru zhorknúť, keď sa najprv postarala o to, aby sa o premiére pred jej konaním písalo viac ako o geste žalobkyne a po premiére na seba strhávala pozornosť fotografov a novinárov, ktorá mala patriť opäť len p. A..

27. Žalovaný ďalej namietol, že súd prvej inštancie priznal žalobkyni ospravedlnenie v podstate v požadovanom znení bez toho, aby toto svoje rozhodnutie zodpovedajúcim spôsobom zdôvodnil, a to hlavne pokiaľ ide o plošný rozsah ospravedlnenia; tým urobil rozsudok do značnej miery nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie totiž bez ďalšieho akceptoval požiadavku na uverejnenie upútavky na ospravedlnenie na titulnej strane, vrátane rámiku najmenej 5 x 5 cm a taktiež veľkosť rámiku na uverejnenie vlastného ospravedlnenia s veľkosťou 20 x 25 cm. Z voľného náhľadu na titulnú stranu časopisu, v ktorom bol predmetný článok obsiahnutý je zrejmé, že titulná strana neobsahovala žiadnu informáciu, ktorá by žalobkyňu výslovne poškodzovala. Takou informáciou nie je zobrazenie fotografie žalobkyne a žalovanej (správne p. A.), uvedenie ich mien, ani text: K. U. L.T. A.. Pocit strápnenia ako subjektívny pocit p. A. bol totiž označením celkom priliehavým. Nie je žiaden dôvod na to, aby bol na prípadné uverejnenie upútavky vymedzený väčší priestor, než koľko pri obvyklej veľkosti písma upútavky na titulnej strane tento text vyžaduje. Vymedzovanie akéhokoľvek iného priestoru na uverejnenie prípadnej upútavky nemôže poskytnúť žalobkyni žiadnu významnejšiu formu morálnej satisfakcie, ale len nedôvodne poškodzuje žalovaného tým, že úplne znehodnocuje titulnú stranu jeho produktu. Žalovaný vyjadril presvedčenie, že ospravedlnenie, ktorého uverejnenie mu bolo uložené, je neprimerané čo do rozmeru rámiku s veľkosťou 20 x 25 cm. Plošný rozsah tvrdení, ktoré boli súdom prvej inštancie uznané ako problematické, teda hlavne použitie termínov „W. H. Z. E. „.“ v tlačenej podobe je výrazne menší ako požadovaná plocha ospravedlnenia. Rámik, v ktorom má byť ospravedlnenie zverejnené, má plochu 500 cm2. Celková plocha textu, ktorý bol v napadnutom vydaní časopisu uverejnený a to vrátane všetkých titulkov, popisov k fotografiám a sprievodného zhrnutia na strane 8 a 9, je však len 358 cm2. Aj keby boli dôvodné všetky výhrady súdu prvej inštancie, predmetný článok neobsahoval len pasáže, za ktoré žalobkyni náležalo ospravedlnenie. Plocha ospravedlnenia, aj keby vymedzená rámikom konkrétneho rozsahu, by preto musela byť výrazne menšia, ako plocha napadnutého článku. Aj v tomto prípade rovnako ako pokiaľ ide o upútavku na titulnej strane časopisu nejde o primeranosť ospravedlnenia predstavujúceho oprávnenú morálnu satisfakciu v zmysle § 11 a nasl. Obč. zákonníka, ale o snahu poškodiť žalovaného znehodnotením jeho časopisu tak, že nebude môcť využiť priestor vo svojom časopise, ktorý presahuje priestor potrebný na uverejnenie zodpovedajúceho textového ospravedlnenia. Súd prvej inštancie priznal ospravedlnenie rovnakého rozsahu, ako bolo priznané v českom súdnom

spore napriek tomu, že rozsah článku uverejneného v českom časopise bol úplne zjavne väčší ako v napadnutom článku.

28. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.) preskúmal rozsudok v napadnutých častiach (výrok o zamietnutí časti, v ktorej ospravedlnenie malo obsahovať ešte text „M. M. E. I. F. E. L. W. E. W.“ a výraz „V.“, nebol odvolaniami napadnutý), prejednal odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolania žalobkyne a žalovaného nie sú dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil v súlade s § 219 ods. 3 C.s.p. v spojení s § 378 ods. 1 C.s.p.

29. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach odvolací súd potvrdil, pretože je vecne správny a nakoľko sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.).

30. K námietke žalovaného týkajúcej sa popretia princípu nezávislosti rozhodovania a voľného ohodnotenia dôkazov odvolací súd uvádza, že záverečným štádiom v priebehu procesného dokazovania je hodnotenie výsledkov získaných vykonaným dokazovaním. Hodnotenie dôkazov predstavuje myšlienkovú činnosť súdu (sudcu), pri ktorej sa vykonané dôkazy posudzujú z hľadiska zákonnosti procesného postupu pri ich zadovažovaní a vykonaní, ich závažnosti (dôležitosti) pre rozhodnutie a nakoniec z hľadiska ich pravdivosti, resp. hodnovernosti. Pri hodnotení dôkazov sa uplatňuje zásada (princíp) voľného hodnotenia dôkazov, ktorá bola v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku vyjadrená v § 132 O.s.p. Uvedené ustanovenie však malo širší dosah než len úpravu tejto zásady. Vyplývala z neho, okrem povinnosti hodnotiť dôkazy podľa úvahy súdu, aj povinnosť hodnotiť dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Táto úprava vychádzala z toho, že jednotlivé dôkazy nemožno mechanicky zaraďovať vedľa seba, nakoľko by tým boli ignorované súvislosti medzi jednotlivými dôkazmi. Po zhodnotení každého vykonaného dôkazu z hľadiska jeho zákonnosti, závažnosti a pravdivosti, resp. hodnovernosti, tak súd musel všetky vykonané dôkazy zhodnotiť z hľadiska ich vzájomných vzťahov a súvislostí. Súd prvej inštancie postupoval pri hodnotení dôkazov v súlade s § 132 O.s.p., keď najmä hodnotením dôkazov vo vzájomnej súvislosti dospel k záveru o neoprávnenom zásahu do osobnostných práv žalobkyne. Napadnutý rozsudok následne odôvodnil spôsobom zodpovedajúcim § 157 ods. 2 O.s.p., pričom odvolací súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, čomu zodpovedá odôvodnenie napadnutého rozsudku, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces. Nedôvodná je potom všeobecná námietka žalovaného, že súd prvej inštancie vychádzal z rozsudku Vrchního soudu v Prahe a teda nie z výsledkov vykonaného dokazovania.

31. Žalovaný ďalej mal za nesprávny názor súdu prvej inštancie ohľadom ohováračského cieľa článku s tým, že nie je zrejmé, na základe akých dôkazov k tomuto záveru dospel. Súd prvej inštancie však tento záver veľmi podrobne odôvodnil s poukazom na upútavku článku na titulnej strane, na grafickú úpravu a najmä na analýzu použitého textu, resp. obsahu článku, v spojení s obsahom výpovedí žalobkyne a svedkov. Nepreukázané tvrdenia o podraze či amorálnom správaní sa žalobkyne voči p. A. potom nemohli mať za cieľ oboznámiť čitateľov s obsahom zaujímavého článku uverejneného v zahraničnom médiu, ako uviedol žalovaný v odvolaní; uvedené aj s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný v predmetnom článku odkaz na zahraničný článok neuviedol.

32. Neobstojí ani ďalšia odvolacia námietka žalovaného ohľadom preukázania veľmi nekorektného konania žalobkyne. Súd prvej inštancie sa veľmi podrobne zaoberal a v napadnutom rozsudku odôvodnil priebeh udalostí od dojednávania účinkovania na premiére muzikálu po fotografovanie po tejto premiére, a v tejto súvislosti konanie žalobkyne; zaoberal sa teda tým, či článok má alebo nemá reálny základ.

33. V súvislosti s obsadením premiéry muzikálu žalovaný vytkol súdu prvej inštancie úplne nesprávnu interpretáciu článku s tým, že fatálny omyl v skutkovom stave v ňom vyvoláva pochybnosti o tom, že súd prvej inštancie úplne nesprávne pochopil, čo sa v súvislosti s premiérou muzikálu odohralo. Súd prvej inštancie však jasne a výstižne opísal priebeh udalostí, t.j.

- oslovenie p. A. a ústny prísľub obsadenia roly matky hlavnej hrdinky a účasti na premiére;
- predloženie návrhu zmluvy p. A.;
- oslovenie žalobkyne a ústny prísľub obsadenia roly matky hlavnej hrdinky s tým, že účasť na premiére sa bude losovať;
- uzavretie zmluvy so žalobkyňou s dojednaním o losovaní účasti na premiére;
- uzavretie zmluvy s p. A., ktorá trvala na účinkovaní na premiére;
- súhlas žalobkyne so vzdaním sa losovania a s účasťou p. A. na premiére.

Na tomto základe potom dospel k záveru, že informácia zverejnená na webovej stránke žalobkyne: „Q. T. Y. Q. Q. E. I. L. C. L. H. L. Q. A., V. E. T. T. T. T. T.." nepredstavuje klamstvo žalobkyne a ani „V. H. Z. T.". Zverejnená informácia korešponduje s opísaným priebehom udalostí, keď prvú zmluvu o účinkovaní v muzikáli s klauzulou o losovaní účasti na premiére uzavrela práve žalobkyňa. Nakoľko následne žalobkyňa súhlasila s tým, že účasť na premiére sa nebude losovať a premiéru odohrá p. A., vzhľadom na zmluvne dojednanú klauzulu ohľadom losovania je možné pokladať uvedené konanie z pohľadu žalobkyne ako prenechanie prvej premiéry. Nemožno opomenúť fakt, že na tlačovej konferencii pred premiérou p. N. poďakoval žalobkyni za tento krok (uviedol to vo výpovedi pred dožiadaným súdom), čo je tiež v rozpore s opísaným „H.L. Y. H. E. W. L.", či lžami okolo premiéry. Je to práve článok, ktorý nepravdivo uvádza, že „Q. Y. G. I. A. podľa A. J. T. T." a opomína, že prvú zmluvu o účinkovaní v muzikáli uzavrela žalobkyňa, hoci s klauzulou o losovaní účasti na premiére. Súd prvej inštancie preto na rozdiel od autora článku správne pochopil, čo sa v súvislosti s premiérou muzikálu odohralo. Odvolaciemu súdu nie je zrejmá ani skutočnosť, pre ktorú sa žalobkyňa (v prípade potreby vyjadriť sa k otázke premiéry) mala a mohla obmedziť na pravdivú informáciu, že sa vzdala losovania o obsadenie premiéry, resp. že by bolo omnoho vhodnejšie túto otázku vôbec nehodnotiť, keď práve žalobkyňa alternovala p. A., ktorá premiéru odohrala. Ak navyše žalovaný v odvolaní vyžaduje od žalobkyne terminologicky úplne presné informovanie ohľadom účasti na premiére, tak opomína skutočnosť, že ak by takto postupoval autor predmetného článku, ktorý uverejnil, tak by nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne.

34. Záverom tejto časti odvolací súd pripomína, že o prenechaní premiéry žalobkyňou informovali aj O..E..Z. (podľa článku zo dňa 25.2.2009 „Y. Y. N. na T. T. Z. Y. F. Q. A., V. U. C. E. L. Q. U. T. L. I. M., V. A. Q. Č. T. F. Q. T., Y. C. N., E. U. L. C., Ž. V. Q. T. T. T.."), či O..C..K..Z. (podľa článku zo dňa 3.3.2009 „V.N. J. U.: T. T. A....U. C. Y. L. T. T. Q. A.. R. V. Q. U. L. L. T. H. U.. M. V. J. X.M. T. H. F. I. N. za H. L. V. W. E. F. L. Q. podľa L. L. L. L. U.. Q. U. L. L. Y. E. Y. U. R. I. Y. Y. M. na T. L. L. W. L. W., E. T. Q. Q. A....W. G. Q. M. J. E. W. M. U. U. T., T. K..Z. N.."). Ak teda vzdanie sa losovania ohľadom účasti na premiére vyhodnotili uvedené médiá ako prenechanie účasti na premiére, potom takéto hodnotenie zo strany žalobkyne bolo dňa 1.3.2009 úplne opodstatnené.

35. V súvislosti s fotografovaním po premiére muzikálu mal žalovaný vykonaným dokazovaním preukázané nevhodné konanie žalobkyne spočívajúce v strhávaní značnej pozornosti, ktorá mala byť venovaná p. A., pri vzhľadovom zvýhodnení žalobkyne. Uviedol, že na posúdenie článku nie je rozhodujúce to, aké dôvody viedli žalobkyňu k tomu, aby sa išla po premiére muzikálu fotografovať s p. A., ale to, že išlo o nevhodné konanie žalobkyne, ktorá dobre vedela, aké sú zvyklosti po premiére a tieto nerešpektovala. Žalobkyňa však vo výpovedi pred dožiadaným súdom uviedla, že na základe výzvy p. R. sa dostavila po skončení premiéry na javisko a fotografovala sa tam s účinkujúcimi; výslovne bola požiadaná, aby sa vyfotografovala s p. A. ako jej alternácia; jediným organizátorom fotografovania bola p. R.; pri fotografovaní s p. A. nevycítila a ani ona neprejavila nevôľu s tým, že sa s ňou fotografuje; ak by niečo také vycítila, nefotografovala by sa s ňou, pretože vie, aké je dôležité, ako sa človek pri takom akte cíti; spôsob fotografovania pri prvej premiére muzikálu bol obvyklý; pokiaľ je prítomná alternácia, prebieha fotografovanie tak, že sa účinkujúci fotografujú aj s touto alternáciou. Okolnosti a priebeh fotografovania opísaný žalobkyňou plne korešpondujú s výpoveďou svedkyne R., ktorá pred dožiadaným súdom uviedla ako bežnú prax, že po premiére na jej prianie ostávajú herci na pódiu kvôli fotografovaniu; pokiaľ je prítomný herec, ktorý alternuje niektorú z postáv, fotia sa títo alternujúci herci spoločne; žalobkyňu (a aj ďalších alternujúcich hercov) ešte pred premiérou požiadala, aby po predstavení prišla na javisko; ako svedkyňa vo veci ochrany osobnosti žalobkyne proti BAUER MEDIA, v.o.s. ako žalovanému, vedenej Mestským súdom v Prahe pod sp. zn. 32C/18/2009 dňa 19.5.2010 uviedla rovnaké skutočnosti s tým, že jej vzťah s p. A. je priateľský; ak by sa jej nepáčilo, že sa má fotografovať, určite by jej to povedala; neprejavila však žiadnu nevôľu v tomto smere. Z výpovedí

žalobkyne i svedkyne R. vyplýva, že fotografovanie alternujúcich sa hercov po premiére muzikálu je úplne bežné a štandardné. Nepredstavuje tak nevhodné konanie žalobkyne, ktoré malo spočívať v strhávaní značnej pozornosti, ktorá mala byť venovaná p. A.. Je nepochybné, že okrem p. A. pútala pozornosť i žalobkyňa; je to však pochopiteľné vzhľadom na skutočnosť, o aké osobnosti showbiznisu sa u oboch alternujúcich sa umelkýň jedná. Pokiaľ žalovaný namietol uprednostnenie výpovede svedkyne R. pred svedkami W. a U.Á., tak odvolací súd uvádza, že vzhľadom na pozíciu svedkyne R. v súvislosti s premiérou muzikálu a na skutočnosť, že práve táto svedkyňa zavolala žalobkyňu na fotografovanie a že práve táto svedkyňa má skúsenosti s priebehom fotografovania po premiére muzikálov, nebolo možné na jej výpoveď neprihliadnuť. W. W. ako svedkyňa vo veci ochrany osobnosti žalobkyne proti BAUER MEDIA, v.o.s. ako žalovanému, vedenej Mestským súdom v Prahe pod sp. zn. 32C/18/2009 dňa 31.3.2010 uviedla, že po skončení premiéry žalobkyňa predstúpila pred novinárov a kamery a chcela strhnúť pozornosť na seba, čo sa svedkyni nepáčilo; stála vedľa p. U., ktorý sám hovoril novinárom, že fotia žalobkyňu, ale že to bola premiéra Hany A.; celé fotenie bola rozhodne iniciatíva zo strany žalobkyne; priamo o tomto s Q. A. nehovorila, bola však tým chovaním zaskočená, pozná ju mnoho rokov a poznala to z výrazu tváre; z jej pohľadu to nebolo správne, z jej pohľadu chovanie žalobkyne bolo nekolegiálne a z jej pohľadu to rozhodne nebolo obvyklé. V. U. ako svedok vo veci ochrany osobnosti žalobkyne proti BAUER MEDIA, v.o.s. ako žalovanému, vedenej Mestským súdom v Prahe pod sp. zn. 32C/18/2009 dňa 21.2.2011 uviedol, že na premiére muzikálu bol; po jeho skončení bol na pódiu gratulovať; nevedel ako došlo k tomu, že sa žalobkyňa tiež dostala na pódium; podľa neho by bolo najlepšie predvolať p. A., pretože za ňu nemôže hovoriť; ak p. W. uviedla, že sa pozastavil nad tým, že fotografi fotografujú žalobkyňu a nie p. A., tak to tak bolo; čo bolo dôvodom a kto to takto zorganizoval, nevedel uviesť. Z výpovedí svedkov W. a U. je potom zrejmé, že nevedeli, ako a prečo sa žalobkyňa dostala na javisko po skončení premiéry (čo však objasnila žalobkyňa a svedkyňa R.). Subjektívny názor svedkyne W., že sa jej nepáčilo, že žalobkyňa predstúpila pred novinárov a kamery a chcela strhnúť pozornosť na seba (bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia či opisu tvrdenej snahy strhnúť pozornosť), že z jej pohľadu to nebolo správne, chovanie žalobkyne bolo nekolegiálne a rozhodne to nebolo obvyklé, nie je bez ďalšieho rozhodujúci pre záver o nevhodnom konaní žalobkyne, ktoré malo spočívať v strhávaní značnej pozornosti. Uvedené nepotvrdil ani svedok U.; tento neuviedol žiadne bližšie okolnosti fotografovania a mal za to, že by bolo najlepšie predvolať p. A.. Ak bol predmetný článok do značnej miery o pocitoch p. A., ako sú strápnenie, šok, zrada (ako uvádza žalovaný v odvolaní), tak takéto pocity v konaní preukázané neboli. Kým totiž podľa svedkyne W. bola p. A. chovaním žalobkyne zaskočená, nakoľko to poznala z výrazu tváre, hoci s ňou napriek uvedenému a napriek skutočnosti, že ju pozná mnoho rokov o tomto nehovorila, žalobkyňa a svedkyňa R. vypovedali o presnom opaku; výpoveď svedkyne W. ohľadom uvedeného nepotvrdil ani svedok U..

36. Pokiaľ sa žalovaný v odvolaní zaoberá dôvodmi, pre ktoré v konaní nenavrhol výsluch p. A., a opisuje pociťovanie „T. F.“, tak potom podľa žalovaného bol ako článok tak aj konanie o pocitoch p. A., avšak bez p. A.. Pani A. ako jediná osoba mohla priamo a bezprostredne potvrdiť či vyvrátiť pravdivosť jednotlivých častí článku. Ak sa žalovaný rozhodol ju nielen pred publikovaním článku neosloviť, ale nenavrhol ju ani ako svedka v konaní, pre prípad nepreukázania pravdivosti jednotlivých častí článku inými dôkazmi si musel byť vedomý neunesenia dôkazného bremena. Nie je preto podstatné, prečo výsluch p. A. nenavrhla žalobkyňa; táto pri popretí pravdivosti jednotlivých častí článku neniesla ohľadom uvedeného dôkazné bremeno.

37. K námietke nepreskúmateľnosti plošného rozsahu ospravedlnenia odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaný uverejnil upútavku určitého rozsahu na článok na titulnej strane časopisu, tak je opodstatnené a primerané uloženie povinnosti uverejniť aj upútavku obdobného rozsahu na ospravedlnenie na titulnej strane časopisu. Rovnako je primerané uverejnenie ospravedlnenia na ploche korešpondujúcej s plochou, na ktorej bol uverejnený predmetný článok. Vychádzajúc z údajov žalovaného ohľadom porovnania plochy článku a plochy ospravedlnenia je možné skonštatovať primeranosť uloženej povinnosti aj v tejto časti. Nemožno pritom prihliadať výlučne len na časti článku, za ktoré by podľa žalovaného náležalo žalobkyni ospravedlnenie, keď celý článok s nadpismi, grafickou úpravou a aj s fotkami tvorili jeden celok.

38. Žalobkyňa v odvolaní namietla nepriznanie zvyšku požadovanej časti náhrady nemajetkovej ujmy. Opisuje však závery súdu prvej inštancie a zaoberá sa úmyslom autora článku bez toho, aby sa zaoberala tvrdeniami či dôkazmi vykonanými na preukázanie zníženia svojej dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere, či závažnosti vzniknutej ujmy. Na okolnosti, za ktorých k porušeniu

práva došlo a teda aj na skutočnosť, že článok bol uverejnený v celoštátne vydávanom periodiku, totiž prihliadol už súd prvej inštancie pri priznaní náhrady nemajetkovej ujmy 3.000 eur. Ak žalobkyňa nenavrhla na preukázanie skutočností, pre ktoré nepostačuje zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia a náhrada nemajetkovej ujmy 3.000 eur (napr. nenavrhla žiadnych svedkov na preukázanie zníženia svojej dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere, či závažnosti vzniknutej ujmy), neuniesla dôkazné bremeno na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške vyššej, ako priznal súd prvej inštancie.

39. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobkyni priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobkyňu je totiž potrebné považovať za plne procesne úspešnú aj v odvolacom konaní, keď mala úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu.

40. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).